

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 39/2024-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7To/11/2019 z 12. júna 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 70/2022 z 8. novembra 2023 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. januára 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami krajského súdu sp. zn. 7To/11/2019 z 12. júna 2019 a najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 70/2022 z 8. novembra 2023, ktoré navrhuje zrušiť. Zároveň požiadal o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Michalovce sp. zn. 4T/158/2017 z 29. novembra 2018 uznaný vinným zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. b) Trestného zákona a z obzvlášť závažného zločinu falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 a ods. 3 písm. b) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, za ktoré bol odsúdený na trest odňatia slobody

vo výmere 12 rokov a 6 mesiacov so zaradením sťažovateľa na jeho výkon do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. Súčasne mu bol uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na dobu 15 mesiacov. Zároveň okresný súd uložil sťažovateľovi ochranný dohľad na dobu 2 rokov a povinnosť spoločne a nerozdielne so spoluobvinenou nahradiť poškodenej škodu.

3. Krajský súd uznesením č. k. 7To/11/2019-555 z 12. júna 2019 odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu podľa § 319 Trestného poriadku na verejnom zasadnutí v neprítomnosti sťažovateľa zamietol.

4. Dovolanie sťažovateľa proti druhostupňovému rozhodnutiu podané z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, t. j. že na vykonanie verejného zasadnutia na odvolacom súde v neprítomnosti sťažovateľa neboli splnené zákonné podmienky, najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Tdo 70/2022 z 8. novembra 2023 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti rozhodnutiam krajského súdu z 12. júna 2019 a najvyššieho súdu z 8. novembra 2023 sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť, v ktorej uvádza, že najmä najvyšší súd sa s jeho dovolacou argumentáciou nevysporiadal dostatočne, preto jeho rozhodnutie nemožno považovať za ústavnoprávne akceptovateľné a „*plne zodpovedajúce kritériám stanoveným pre kvalitné odôvodnenie*“.

6. Sťažovateľ trvá na názore, že verejné zasadnutie na odvolacom súde 12. júna 2019 bolo vykonané v jeho neprítomnosti ako obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, a to v zmysle § 293 ods. 6 Trestného poriadku. Vysvetlil, že týždeň pred konaním predmetného verejného zasadnutia mu jeho obhajkyňa „*telefonicky oznámila, že toto verejné zasadnutie je odročené z dôvodu jej PN*“. Predvolanie mu síce bolo doručené, ale oznámením obhajkyne bol uvedený do omylu, že sa verejné zasadnutie konať nebude, preto sa ho nezúčastnil. Prítomnou na tomto zasadnutí napokon bola iná obhajkyňa na základe substitučného splnomocnenia, ktorá odvolaciemu súdu predložila „*falošnú*“ žiadosť o vykonanie verejného zasadnutia v neprítomnosti sťažovateľa. To, že skutočne išlo o falzifikát podpisu sťažovateľa na označenej žiadosti, bolo preukázané znaleckým dokazovaním v inom trestnom konaní.

7. Za nelogické sťažovateľ považuje tvrdenie, že on sám nemal v úmysle sa zúčastniť verejného zasadnutia. Odvolanie podal aj on nielen cestou obhajkyne a toto chcel na verejnom zasadnutí „*doplniť a využiť právo obhajovať sa osobne*“. Vylučuje úvahu o akomsi jeho zámere vyhnúť sa prípadnému nástupu výkonu trestu ihneď po verejnom zasadnutí.

8. Opodstatnenosť podaného dovolania sťažovateľ opiera aj o záver ním iniciovaného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 8Nt/7/2020, v ktorom sa domáhal povolenia obnovy pôvodného konania a v ktorom bol v zamietajúcom rozhodnutí odkázaný práve na podanie dovolania z dôvodu porušenia svojho práva na obhajobu zásadným spôsobom, ak by bola preukázaná ním tvrdená skutočnosť týkajúca sa nezákonného vykonania odvolacieho verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti.

9. Sťažovateľ je presvedčený, že dovolací súd sa jeho argumentáciou nezaoberal, a tým porušil jeho základné práva podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru ako

aj § 293 ods. 6 Trestného poriadku. Každá osoba obvinená z trestného činu je podľa jeho názoru oprávnená zúčastniť sa na súdnom konaní a má právo obhajovať sa osobne. Podľa neho k odopretiu spravodlivosti dochádza, ak osoba odsúdená nemôže neskôr dosiahnuť, aby súd po jej vypočutí znovu rozhodol o oprávnenosti obvinenia tak zo skutkového, ako aj z právneho hľadiska, ak nie je preukázané, že táto osoba sa zriekla svojho práva byť prítomný a obhajovať sa alebo že mala v úmysle vyhybať sa trestnému stíhaniu, čo nebolo v danom prípade preukázané.

10. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že osoba obvinená z trestného činu nesmie znášať dôkazné bremeno, že sa „*snažila vyhnúť spravodlivosti alebo, že jej neprítomnosť bola spôsobená vyššou mocou*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru uzneseniami krajského súdu sp. zn. 7To/11/2019 z 12. júna 2019 a najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 70/2022 z 8. novembra 2023, ku ktorému malo dôjsť tým, že verejné zasadnutie krajského súdu o odvolaní sťažovateľa bolo vykonané v jeho neprítomnosti, i keď pre takýto postup neboli splnené zákonné podmienky a dovolací súd túto skutočnosť neskorigoval.

12. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa a z toho vyplývajúcich nedostatkov niektorých zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti ústavný súd túto vyhodnotil ako obsahovo natoľko zrozumiteľnú, že umožnila v tejto veci realizovať ústavný prieskum (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, I. ÚS 71/2021). Jej odôvodnenie obsahuje nevyhnutné minimálne právne argumenty.

III.1. K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu sp. zn. 7To/11/2019 z 12. júna 2019:

13. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd poskytuje ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pritom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

14. Uznesenie krajského súdu sťažovateľ napadol mimoriadnym opravným prostriedkom – dovolaním, a to z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, pretože bol presvedčený, že verejné zasadnutie bolo odvolacím súdom vykonané v jeho neprítomnosti, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Práve dovolacie konanie bolo konaním, v ktorom najvyšší súd bol nielen oprávnený, ale aj povinný poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľa v prípade zistenia, že odvolací súd do týchto neprípustne zasiahol.

15. Aj keď dovolanie sťažovateľa bolo uznesením najvyššieho súdu odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, t. j. na neverejnom zasadnutí, bez preskúmania veci, keďže bolo zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, podľa názoru ústavného súdu

sa dovolací súd ochrane práv sťažovateľa na obhajobu (obhajovať sa sám), na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a na spravodlivé súdne konanie venoval v takej miere, ktorá splnila všetky atribúty pre naplnenie podstaty, účelu a významu princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda v takom rozsahu, pre ktorý bolo možné prijať záver, že v súvislosti s touto časťou ústavnej sťažnosti existuje dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 70/2022 z 8. novembra 2023:

16. Sťažovateľ v tejto časti ústavnej sťažnosti namieta, že najvyšší súd sa jeho dovolacou argumentáciou dostatočne nezaoberal.

17. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (m. m. IV. ÚS 43/04). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

18. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou v konaní, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, II. ÚS 580/2013 III. ÚS 438/2017).

19. Stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

20. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstate namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a jeho prístup k posúdeniu ním podaného dovolania.

21. Ústavný súd sa v medziach svojich právomocí zaoberal dôvodmi rozhodnutia najvyššieho súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľom namietaného porušenia práv označených v bode 1 tohto uznesenia, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a súčasne jeho ústavnú udržateľnosť.

22. Pri svojom rozhodovaní najvyšší súd vychádzal zo skutkového zistenia, že predvolanie na verejné zasadnutie nariadené na 12. jún 2019 sťažovateľ prevzal 23. mája 2019 a toto obsahovalo výslovné poučenie, že ak sa bez vážneho dôvodu nedostaví, bude sa verejné zasadnutie konať v jeho neprítomnosti. Rovnako bol upozornený, že v prípade práceneschopnosti je potrebné doložiť potvrdenie v zmysle § 120 ods. 2 Trestného poriadku, a bol poučený v zmysle § 293 ods. 5 Trestného poriadku spolu s citáciou § 293 ods. 6 až 8 Trestného poriadku. Z obsahu zápisnice o dotknutom verejnom zasadnutí bolo podľa najvyššieho súdu zrejmé, že obhajkyňa na verejnom zasadnutí predniesla odvolaciemu súdu výslovnú žiadosť sťažovateľa o vykonaní verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. Zároveň túto výslovnú žiadosť doručila súdu „krátkou cestou“. Súčasťou tohto písomného podania bol aj súhlas sťažovateľa so substitučným splnomocnením jeho obhajkyne. V nadväznosti na uvedené odvolací súd vyhlásil uznesenie, že verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti sťažovateľa, a následne uznesením jeho odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

23. Dovolací súd vyhodnotil, že odvolací súd v konaní postupoval správne, v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, pretože bol toho názoru, že sú splnené všetky zákonné podmienky, a vo veci rozhodol. Upovedomenie o konaní verejného zasadnutia bolo sťažovateľovi doručené riadne a včas a bol poučený o možnosti vykonať ho v jeho neprítomnosti. Tým boli splnené podmienky na konanie verejného zasadnutia v neprítomnosti sťažovateľa v zmysle § 293 ods. 5 Trestného poriadku. Zároveň takýmto postupom nebránil § 293 ods. 7 Trestného poriadku, podľa ktorého § 293 ods. 6 Trestného poriadku (verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného nemožno konať, ak je obvinený vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody alebo ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje desať rokov) sa nepoužije, ak sa obvinený odmietol zúčastniť verejného zasadnutia alebo výslovne požiadal, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti, a napokon tomu nebránil ani § 293 ods. 9 druhá veta Trestného poriadku, podľa ktorej ospravedlnenie a žiadosť podľa odseku 7 môže predniesť aj obhajca obvineného, ak je na to osobitne splnomocnený.

24. Najvyšší súd síce uznal, že žiadosť sťažovateľa o vykonanie verejného zasadnutia krajským súdom nebola ním podpísaná a ani v priebehu vyšetrovania tejto veci pôvodca podpisu nebol zistený, avšak na druhej strane sťažovateľ mal vedomosť o tom, že verejné zasadnutie odvolacieho súdu bolo určené na 12. jún 2019, keďže upovedomenie o tomto termíne prevzal a vlastnoručne podpísal už 23. mája 2019. V tejto súvislosti najvyšší súd zdôraznil, že právo na obhajobu v trestnom konaní, ak má byť uplatňované efektívne, nemôže byť uplatňované len formálnou, pasívnou účasťou obvineného. V posudzovanom prípade bolo zrejmé, že sťažovateľ nemal vážny záujem o účasť na verejnom zasadnutí krajského súdu, pretože svoje právo byť osobne účastný nevyužil, hoci žiadne objektívne okolnosti mu v tom nebránili.

25. Najvyšší súd v ďalšom konštatoval, že sťažovateľ svoje právo na obhajobu pred krajským súdom využil podaním písomného odôvodnenia odvolania prostredníctvom obhajkyne, ako aj vlastnoručne napísaným odvolaním. Z textu odôvodnenia odvolania, ale ani z obsahu žiadneho iného podania sťažovateľa a ani z obsahu zápisnice o verejnom zasadnutí krajského súdu pritom nevyplýva žiadna snaha vyvinúť ďalšiu inú obhajobnú aktivitu na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktorou by sa pokúsil akýmkoľvek spôsobom (napríklad práve osobným prednesom pri účasti na verejnom zasadnutí) zvrátiť dôkaznú situáciu vyplývajúcu z dovtedy vykonaného dokazovania v prípravnom konaní alebo v konaní pred súdom prvého stupňa. Skutočnosť, že sťažovateľ nemal

záujem verejného zasadnutia krajského súdu sa zúčastniť, celkom logicky korešponduje s už uvedenými okolnosťami a vyplýva napokon aj z vyjadrení advokátok (vo veci ČVS: ORP-3262/JU-KE-2019), ktoré zhodne potvrdili, že sťažovateľ sa vedome nechcel zúčastniť konania pred odvolacím krajským súdom, keďže vzhľadom na druh a výmeru uloženého trestu mu hrozil v prípade účasti okamžitý nástup do jeho výkonu.

26. Tieto zistenia viedli najvyšší súd k záveru, že k naplneniu dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku v kontexte trestnej veci sťažovateľa nedošlo. Preto jeho dovolanie ako nedôvodné odmietol.

27. Z uvedenej rekapitulácie jednoznačne vyplýva, že najvyšší súd sa všetkými pre rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa podstatnými tak skutkovými, ako aj právnymi otázkami súvisiacimi s predmetom ústavnej sťažnosti zaoberal a na tieto dal dostatočné a presvedčivé odpovede. Poukázal na zistené skutkové okolnosti veci a na tieto aplikoval príslušnú právnu úpravu. Z hľadiska zachovania ústavnoprávnej ochrany základných práv sťažovateľa je pritom podstatné, že najvyšší súd svoj názor náležite odôvodnil, jeho odôvodnenie je logické, založené na triednych úvahách. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako celok zodpovedá požiadavke na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a teda nie je v žiadnom prípade arbitrárne alebo nepreskúmateľné, prípadne v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou.

28. Argumentáciu sťažovateľa teda nebolo možné vyhodnotiť ako takú, ktorá by bola spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Odmietnutie dovolania sťažovateľa bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania.

29. V zmysle ustálenej súdnej praxe ústavného súdu postup všeobecného súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi) v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

30. Ústavný súd tak pri predbežnom prerokovaní preto dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia označených práv.

31. Na základe uvedeného ústavný súd nenašiel medzi namietaným porušením práv sťažovateľa a uznesením najvyššieho súdu takú príčinnú súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o porušení sťažovateľom namietaných práv. Vo veci konajúci súd sa dovolaním riadne zaoberal, prijaté rozhodnutie je adekvátne odôvodnené a právne závery nejavia známky excesu či svojvoľnosti. Na základe uvedených skutočností ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

32. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom je potrebné poznamenať, že ústavný súd môže v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu (t. j. advokáta), ak taká osoba

o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. III. ÚS 265/2014).

33. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že v danej veci nie je daná jeho právomoc, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, uvedený záver zároveň znamená, že v danej veci ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda nie je splnený jeden z predpokladov na vyhovie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

34. Vzhľadom na výsledok posúdenia tejto ústavnej sťažnosti ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III odôvodnenia tohto uznesenia) je evidentné, že išlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, teda v danom prípade neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z tohto dôvodu ústavný súd tejto žiadosti sťažovateľa (podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nevyhovel.

35. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2024

Miloš Maďar
predseda senátu